

Povídka z 22. 6. 1992, získala první místo ve třetím ročníku soutěže O cenu Jima Dollara pro autory do 18 let pořádané SF klubem Spectra a sponzorovaném časopise Ikarie.

Nemá smysl ji výrazněji řešit – spíš než o plnohodnotnou povídku jde o poetizující romantickou emocionální momentku odpovídající přesně tomu, co se dá od sedmnáctiletého hochy očekávat. Pokud se tedy právě nesnaží napodobit Howarda či Tolkiena. Jen obraz – a emoce. Nic víc. Nic méně.

Lucie

Stanislav Ertl, ml.

*Víš svý, Lucie,
pár zásahů už máš.
Víš svý, Lucie,
co s tímhle, co s tímhle naděláš?*

*Ale když podruhé obcházely
kapli a mýjely místo, kde klečel,
jedna z dívek oděných v bílé roucho
ulomila z věnečku, který nesla,
růžové poupě a upustila je, snad
nevědomky, k nohám sira Kennetha.*

Lucie – Lucie

Walter Scott - Talisman

Pomaloučku se stmívalo. Slunce, zašpiněné od šedivých, nebem putujících oblaků, pátralo po nejbližší koupeli v dalekém oceánu. Jeho záře se potichounku loučila s nesmyslným ruchem tam dole, v zaprášených ulicích města. Poslední paprsky nespěšně pronikly na stůl v opuštěné básnickové pracovně a zpřeházely mu veškeré papíry, až se zastavily u toho nejspodnějšího, po němž přejela stínová mřížka záclon. Někdo vzal za kliku. Vystrašené louče upustily rukopis a vyběhly ven. Ohnivý kotouč se zarděl studem a s rozpačným úsměvem zmizel za obzorem.

Stříbřitý měsíční třpyt ještě stačil urovnat všechny papíry, když do místnosti vstoupil starý muž. Jediným pohledem přelétl zešeřelou pracovnu. Vše bylo na svém místě. Vysušená a vrásčitá ruka rozsvítila malou stolní lampičku. Stařec se posadil do rozvrzaného ušáku. Čaj v konvici z čínského porcelánu, jež se bělala na rozhraní světla a stínu, pomalu chladl. Poslední žijící básník přivřel oči a dýchal přívětivou atmosféru pracovny. Přemýšlel. Pak se napřímil a naklonil se nad desku stolu. Papír. Pero. Kde může být...? Tady. Luna se na něj přívětivě usmála. Múza se opatrně vznesla a proklouzla klíčovou dírkou do temné chodby, kde se rozplynula do tisíců vůní...

Báseň zůstala nedopsaná. Roztřesená písmena ztrácela svou podobu, měníce se v rovnou čáru kardiogramu. Exitus. Básnickova hlava těžce spočinula na vyleštěném dubu. Z dálky zazníval dusot těžkých bot. Na vychladlých starcových rtech pohrával úsměv. Plnicí pero se zlatým hrotem ulehlo do starého, avšak zachovalého koberce. Měsíc se rozplakal. Jeho ohnivé slzy bičovaly srpnovou oblohu. Pak se pod nápojem větru rozevřelo okno a listy papíru daly starci své poslední rozpačité sbohem...

Chlapec byl opřen o chladnou zeď, pryč z dosahu pouličního osvětlení. Tiše sledoval dlouhý zástup černě oděných postav, jenž se šinul městem, provázen desítkami ozbrojenců. Vmáčkli se do výklenku, jak to jen šlo. Po pravé ruce měl úzkou slepou uličku. Rytmičké kroky okovaných bot se mísily s lehounkým šumem černých kápí. Zaslýchly psy. Jeden z nich se, následován svým psododem, neustále přibližoval. Hoch zatajil dech a zavřel oči. Měl strach.

Sázka, byla to hloupá sázka. Nikdy nestál o to, spatřit *Noční průvod*. Ale není přece zbabělec! Ne, to určitě ne... Krev se mu hlasitě přelévala ve spáncích. Ještě...

Zuřivý štěkot psa. Strážte se o něčem hlasitě dohadují. Pootevřel jedno oko. Spatřil, jak se psodod sklání nad svým položeným zvířetem. Bílé tesáky oslepovaly. Zableskla se otevřená

přezka. Ohromné tělo šelmy vyrazilo vpřed. Bezchybná práce svalů. Chlapec ucítil pach srsti, který mu donesl vítr. Jeden skok. Druhý. Zvíře zmizelo v temné uličce, následováno několika strážci. Zoufalé volání o pomoc. Smrtný chropot...

Řadou kápí projela vlna nepokoje. Zbylá eskorta udržovala pořádek pomocí dlouhých pendreků. Temné postavy byly přivázány k jednomu dlouhému provazu. Strach a nenávisť...

Temný chřtán noci vyvrhl pod lampu psovoda i jeho zvíře. To se vítězoslavně rozhlédlo kolem. Náhle zpozornělo, čumák namířený po větru, směrem k vystrašenému chlapci. Pak, s hrdě vztyčenou hlavou, odkráčelo dál. Dva ze strážců za sebou přitáhli beztvárovou hroudu masa, kterou nechali ležet přímo u paty lampy. VÝSTRAHA. Muži si narovnali hřbety a otřeli do rukávů svá zpcená čela. Jeden z nich pak odkudsi vytáhl bílý hadr, do něhož si všichni utřeli ruce. Usmívali se. Vydali se za psovodem. Cár rudého plátna dopadl do míst, která kdysi bývala tvář a zakryl prázdné oční důlky.

Každá ze zahalených postav se zachvěla hrůzou, když míjela to úděsné místo. Strážci je však bezohledně hnali vpřed. Zástup houstl. Z postranních ulic se do řečišti těl vlévaly další potůčky žalu. Vystrašeného chlapce míjelo stále více postav. Zástup byl již tak široký, že nebylo možné mrtvého obcházet. Když ho mlčící stíny překračovaly, roztíraly jejich dlouhé pláště kaluž krve v ohromnou rudou šmouhu na dlažebních kostkách. Němý divák opustil výklenek a stáhl se hlouběji do slepé uličky.

Náhle byt všechn řád narušen jednou ze zahalených postav, která se oddělila od své řady. Černý plášť byl odevzdán větru, jenž však předhozeným dárkem opovrhl a obrátil svou pozornost k rozevlátým dárcovým vlasům. Uprchlík se hnál napříč ulicí, podporován jakoby lhostejnými druhy. Řady nohou před ním řídly, aby se za jeho zády změnil v neprostupnou hradbu. Pes ani eskorta nelenili. Štvanec se skrčil a podběhl provaz, k němuž byli přivázáni jeho druzi. Jako člunek ve stavu. Tak ještě jednou...

Strážci se zuřivě prodírali na první pohled netečným davem, oháněje se kolem sebe pendreků. Lovci se bezohledně hnali za svou kořistí. Psi šíleli vztekem. Rány a bolest.

Uprchlík stanul přímo naproti chlapci. V rukách se mu zablesklo úzké ostří. Mladík ustupoval, jak mu to jen slepá ulička dovolila. Měl neobyčejný strach. Ač chtěl vylézt na nejbližší zeď a zmizet ve dvorech, přece nemohl odpoutat zrak od jemných rysů svého protějšku.

Neznámý přerývaně dýchal. V očích se mu zračila nenávisť. Chlapec si s překvapením všiml rozdílu mezi sebou a štvanecem, který byl v bocích a v prsou kulatější, než bylo obvyklé. Ne, s takovým člověkem se dosud nesetkal. A přesto ho ten člověk přitahoval a lákal. Vše trvalo okamžik...

Čepel se zableskla v dychtivém očekávání. Omítka na staré zdi zasténala pod pružným tělem a sesypala se k zemi.

Ranní paprsky opatrně ohmatávaly střechy města. Slunce, jakoby ho tížilo svědomí, prosilo svým teplem za prominutí. Nikdo si jej nevšímal. Muži v oranžových vestách naložili obě mrtvoly na káru, mezi hromadu smetí. Město se snažilo zapomenout. Snažilo se neznat svá noční tajemství. Nesmělé sluneční louče vnikly úzkým světlíkem do jednoho ze sklepů, v kterém se na hromadě dávno zapomenutého uhlí krčilo prochladlé a unavené tělo.

Náhle se rozletěly dveře. Tiché vrčení. Lucie jen unaveně vzhlédla. Byla by přísahala, že spatřila všech sedm drážek v hlavní revolveru. Sklonila hlavu. Vymrštila ruku. ZÁBLESK. Oslňující plamen naplnil sklep. Ruka dopadla. Již neměla sílu rozpárat vlastní hrud'. Nůž se svezl po kůži a vypadl z bezvládné dlaně.

Bubínek se s hlasitým cvaknutím pootočil.

Pes radostně štěkl.

Okenice pracovny se s třesnutím zavřely.

Vysypané sklo přikrylo mrtvolu starce.

„Okvětní lístky odnesl víchr,
odpluly na třpytných loučích Luny.
Zůstala samota a pláč.
Pro svět ztracené jsou ženy,
na růže pendrek, na trny karabáč.
Na květy smrt je v této zemi,
pro vonný olej...
Pro koho?
A nač?“

Inkoust se rozpustil v smrdutých vodách městské stoky. Krysa se jen ohlédla za mizejícím papírem. Musela se věnovat svým malým...

